

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: <i>IV/599-4/2017</i>	
Érkezett: 2017 MÁJ 05.	
Példány: <i>1</i>	Kezelőiroda:
Melléklet: <i>1</i> db	<i>[Signature]</i>

2017. április 26.

Tárgy: hiánypótlás – IV/599-3/2017

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, Szigetvári Kórház, [REDACTED]

[REDACTED] képviseletében a Tisztelt

Alkotmánybíróság felhívásának az alábbiak szerint teszek eleget:

I. Tisztelettel csatolom a tárgyi eljárásra vonatkozó meghatalmazásomat.

II. Tisztelettel az alkotmányossági szempontú indokolásomat az alábbiak szerint egészítem ki:

Mindenekelőtt hivatkozni szeretnék a jogorvoslat érvényesülése körében arra, hogy az Alkotmánybíróság a jogorvoslat érvényesülésének lényeges követelményeként említi a jogorvoslat terjedelmét, illetve korlátozottságát, továbbá, hogy igénybevétele nem gátolhatja jogszabályi korlátok {2/2013. (I. 23.) AB határozat, Indokolás [35], [37]; 22/2013. (VII. 19.)

A Szigetvári Kórház adminisztratív jogorvoslattól megfosztás körében az alábbiak figyelembe vételét is kérem:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jog mindenkinek jogot biztosít ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely jogát vagy jogos érdekét sérti. „Az Alkotmánybíróság állandósult gyakorlata értelmében a jogorvoslathoz fűződő jog általános értelemben azt kívánja meg, hogy valamennyi, az érintett jogát vagy jogos érdekét (helyzetét) érdemben befolyásoló határozat felülvizsgálata érdekében legyen lehetőség más szervhez, vagy azonos szerv magasabb fórumához fordulni. A jogorvoslati jog nyújtotta jogvédelem hatékonyságához pedig az szükséges, hogy ténylegesen érvényesüljön és képes legyen a döntés által okozott sérelem orvoslására.” {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [82]}

A 9/2016. (IV. 6.) Alkotmánybírósági döntés e körben a következőként rendelkezik:

[19] A diszkrimináció-tilalom Alkotmánybíróság általi értelmezése az, hogy egy jogszabálynál meg kell tudni indokolni a jogalkotónak, hogy „a különbségtétel tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű okaként” elfogadható körülmény hírható fel. Legutóbb: Quæstor-ügy, 32/2015. (XI. 19.) AB határozat, Indokolás [91]. A „tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű ok” visszaköszön a strasbourgi Emberi Jogok Európai Bíróságának Kamarája 2015. december 15-én a 78117/13. (Fábián kontra Magyarország) számú ügyben hozott határozata indoklásában, a Trn. 83/C. és 102/I. §-ai alkalmazásával kapcsolatban, az ún. kettős juttatás tilalmáról. Ennek az a lényege, hogy a Kormány által felhozott érvek alapján az a különbségtétel, amelyet a panaszos köztestülettel szemben sérelmezett a nyugdíjasok különféle csoportjai között az öregségi nyugdíjat illetően, nem alapul semmilyen objektív és ésszerű okon. Ugyanakkor ott egyezményben biztosított jogot illetően merült fel a diszkrimináció kérdése.

[22] ... Rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti ésszerű indoka, vagyis önkényes {lásd összefoglalóan: 14/2014. (V. 13.)}

[37] Az Alkotmánybíróság megállapítja: az Alaptörvény XIX. cikke elsősorban államcél fogalmaz meg, ez azonban – különösen az (1) bekezdés második mondatában megjelölt személyi körök esetén – a jogalkalmazót annyiban köti, hogy a jogszabályokat kétség esetén úgy kell értelmezni, hogy annak eredménye az államcél megvalósulását és ne akadályozását szolgálja.

A 3025/2016. (II. 23.) Alkotmánybírósági határozat szerint pedig:

[24] ... Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében rögzített jogorvoslati jog a rendes jogorvoslatokra vonatkozik. Tárgyát tekintve a bírói, illetőleg hatósági döntésekre terjed ki, tartalma szerint pedig az érdemi határozatok tekintetében a más szerhez vagy a magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét jelenti {legutóbb összefoglalóan: 36/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [60]}.

A jelen esetben a gátló jogszabályi korlátokat már bemutattam.

A semmisség alkalmazhatósága körében az adminisztratív eszközökkel kizártság szempontjából szeretnék hivatkozni a 23/2016. (XII.12.) Alkotmánybírósági határozatra, mely szerint: „Alaptörvény-ellenes diszkrimináció ugyanis azáltal is megvalósulhat, hogy a jogalkotó meghatározott személyeket – kifejezett rendelkezéssel vagy hallgatással – kizár egy adott jogszabály alkalmazásából (a jogszabály

által nyújtott előnyökből). Az ezzel ellenkező értelmezés nem állna összhangban az Alaptörvény XV. cikke által biztosított jogegyenlőség követelményével és az alapjogi sérelmek orvoslása érdekében intézményesített alkotmányjogi panasz céljával.”

A törvény előtti egyenlőség elvét sértő helyzetre vonatkozóan pedig a következő figyelembe vételét kérem:

„Az Alaptörvény XV. cikke (1) bekezdésének sérelme miatti alaptörvényellenesség akkor állapítható meg, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos – homogén – csoportba tartozó (egymással összehasonlítható helyzetben lévő) jogalanyok között tesz különbséget, és a különbségtétel nem igazolható: az eltérő szabályozásnak nincs ésszerű, kellő súlyú alkotmányos indoka, vagyis önkényes {ld. különösen: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54], 43/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [41], 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}, (Abh., Indokolás [78]–[80]).”

[154] A tisztességes eljárás követelményei közül a törvényes bíróhoz való joggal, illetőleg a törvényes bírótól való elvonás tilalmával kapcsolatban az Alkotmánybíróság korábbi határozatában kifejtette: „[a]z Alaptörvény XXVIII. cikke (1) bekezdése és az Egyezmény 6. Cikke 1. pontja értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyét a törvény által felállított bíróság bírálja el. A törvény által felállított bíróságra vonatkozó követelmény magában foglalja a törvényes bíróhoz való jogot, vagyis azt, hogy egy konkrét ügyben az eljárási törvényekben megállapított általános hatásköri és illetékességi szabályok szerint irányadó bírói fórum (bíró) járjon el.” {32/2013. (XII. 5.) AB határozat, Indokolás [32]}

A 12/2015. (IV. 14.) Alkotmánybírósági döntés rámutat:

[26]} Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme továbbá a jogorvoslás lehetőség, vagyis a jogorvoslat fogalmilag és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát.

[26] Nem következik mindebből, hogy a jogorvoslatot elbíráló szervnek a kérelemnek minden körülmények között helyt kell adnia, az azonban feltétlenül, hogy az eljárási szabályok által meghatározott keretek között a jogorvoslati eljárást lefolytassák és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálják. A jogorvoslati út igénybevételének nem előfeltétele továbbá valamely jog – esetleg alapjog – tényleges sérelmének a bekövetkezése, elegendő, ha az érintett megítélése szerint jogát (jogos érdekét) sérti a támadott döntés. A jogorvoslati jog mint alapjog sérelme tehát akként is megvalósulhat, hogy más (alap)jogi sérelem esetleg nem állapítható meg az ügyben. {3064/2014. (III. 26.) AB határozat, Indokolás [16]–[17]}

A bírósághoz való fordulás körében a következőket kérem figyelembe venni:

A 3238/2015. (XII. 8.) Alkotmánybíróság határozata szerint:

[25] Az Alkotmánybíróság gyakorlatában a XXVIII. cikk (1) bekezdése „egyrészt magában foglalja – általában véve – a bírósághoz fordulás jogát, másrészt eljárási garanciákat követel meg. A bírósághoz fordulás joga azt a kötelezettséget rója az államra, hogy a polgári jogi, munkajogi jogok és kötelezettségek (jogviták) elbírálására bírői utat biztosítson. A bírósághoz fordulás joga – figyelemmel az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésére – nem jelent korlátozhatatlan alanyi jogot a perindításra. Azonban – szintén az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapján – a korlátozás nem érintheti az alapvető jog lényeges tartalmát, a korlátozásra egy másik alapvető jog vagy alkotmányos értéke védelméhez feltétlenül szükséges mértékben és az elémi kívánt céllal arányosan kerülhet csak sor.” {36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]}

[27] Az Alkotmánybíróság a 2218/B/1991. AB határozatában – a Pp. 130. § (1) bekezdés b) és h) pontjainak vizsgálata körében – úgy fogalmazott, hogy az „Alkotmány nem zárja ki a keresetindítási jogot korlátozó törvényi rendelkezéseket, ezek alkotmányszerűségéhez azonban hozzátartozik a korlátozás elkerülhetetlenül szükséges és az elémi kívánt céllal arányos volta. A keresetindítási jog a szerénynek az a joga, hogy a megsértett alanyi jogának orvoslása végett a bírósághoz forduljon. Az Alkotmányban biztosított keresetindítási jogot a Pp 130. § (1) bekezdés a)–j) pontjai (az úgynevezett perelőfeltételek) korlátozzák. Ha a keresetindítási jog hiányzik, akkor a bíróság a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül elutasítja.” (ABH 1993, 580, 582–583.)

Tisztelettel kérem panaszunk elbírálása során a fentebb meghivatkozott alkotmányossági szempontú indokolás kiegészítés figyelembe vételét is.

Tisztelettel:

Dr. Dömse Boglárka
ügyvéd
DÖMSE ÜGYVÉDI IRODA
7621 Pécs, Citrom u. 18.
Tel./Fax: 72/ 534-759
Adószám: 18317813-2-02

Szigetvári Kórház

Panaszos képviselőként

dr. Dömse Boglárka

ügyvéd